

רק איפה לשים את הילד

את לא צריכה לגעת

כשאותה ועצור כמעט לרגליה קרסו אשוחים מסביב והיה ראשו קבוע במסגרת המכונית כפין בדרך המוכן לסטריק. הוא שאל לאן היא צריכה והיא ענתה לאן אתה.

המכונית הייתה ירקה והוא כדג בועה, אפשר ורד משזכרה ואף קטן יותר, קטן כל כך, בגדל של מוט הלוחים – – –

אמרו לו כבר שאת יפה, נאנח ממצולות זמה, רק הביטי בי מקפח את צלמי, גדל ותופח בלי חליות פיש.

ידה שחררה את חגורת הבטיחות כנגד ליתן הבועה הגנחני שנוהה כפגז ימי על תהומות סלולות ובלע בדרפו את דגיגוני נשימותיה ואת חרבות האויר שרוקנה אל אולמות ראותיו בעריצות אביונית.

כמו גבורת פעלה אחזה בידה בידית וחנקה בקרבה פעימת לב, גחוח, אפלו שמץ חמלה. הוא לא יעצר את ההיפּהוּפּ לפתחי הרוכסן אפלו יכנסו בהם נידת משטרה או רכב ליוות. הבחירה בידה ובכל זאת

אנוסה היא. אל רפסודת האספלט תקפץ ביום אחר. עתה תשמענה אזניה את יללת הפליטה של הזין הזה ותחזינה עיניה בנשל הקרצית המרקנת מדמה שעה שמת הוא מות קטנים ועוצר לה סמוך להר המנוחות.

לרב העמידה פנים כי יש להחליטותיה תוקף. אם יציע נשואים, אתלבט, חרצה, אף שלא נועדה עם איש זה שנתים; אם תפרץ שרפה, אציל את קרול לפני פו. כה אהבה לשנא את אליס. יש ונשאה נאומים נרגשים לטובת משימות בחלל. ילדים, אתגעגע ודאי, אבל נאס"א זקוקה לי – – –

בלילות שבהם לא המריאה טרפה מוחות בולמי זרע עד קציפת עונג אוטרקי על גדות נרתיקה. לבשה שמלת פלה ושחקה קריקט בין שרידי חללית עשנה, חובטת בראשו הערוף של פו, וקצה שפמו טווה לה שבילים בדיו שחרה.

ובשובה לביתה עת פגו תמרורי הדרך אל גמרת היער וחיוף שבע-עורבים על פניה, פסחה בין צפרנים צהבים לסיפנים. אם יאבה האדון לחזר בפרחים, עליו לדעת: היא מתעבת כובעי נזיר ושושנים צחרים.

מוות זמני

בימים ששטפה אמו את הרצפה, שחק בחילים על מעינים כחלים, הפריד בין מחנות נצים בגדר במבה חשמלית, השליך מורדים אל מות זמני מגבעת שטיח מקפל לרצפה.

זה לא נורא שישחק בזמן שהיא בטלפון, מבררת מה היה דחוף לה להרס לעצמה את החיים. שיהיו קצת פרוורים, שטיות, היא תגמור עם הרצפה ותבוא לשאב הכל. רק איפה לשים את הילד.